

4.2.5

25b (תיובתא) → 26b (איתמר הנאה הבאה לו)

וְלִבֵּשׁ הַפֶּהּן מִדּוּ בַד וּמְכַנְסֵי בַד יִלְבֹּשׁ עַל בְּשָׂרוֹ וְהָרִים אֶת הַדָּשָׁן אֲשֶׁר תֹּאכַל הָאֵשׁ אֶת הָעֵלָה עַל הַמִּזְבֵּחַ וְשָׂמוּ אֶצֶל הַמִּזְבֵּחַ: וְיִקְרָא ו, ג	(1)
וְבָא אֲהָרֹן אֶל אֶהֱל מוֹעֵד וּפָשַׁט אֶת בְּגָדֵי הַבַּד אֲשֶׁר לְבַשׁ בְּבֹאוֹ אֶל הַקֹּדֶשׁ וְהִנִּיחָם שָׁם: וְיִקְרָא ט, כג	(2)
וְכָל זָקֵנֵי הָעִיר הָהוּא הַקְּרִבִּים אֶל הַחֹלֶל יִרְחֲצוּ אֶת יְדֵיהֶם עַל הָעֵגְלָה הַעֲרוּפָה בְּנֹחַל: דְּבָרִים כ, א, ו	(3)
וְהִנֵּה הָעִיר הַקְּרִבָּה אֶל הַחֹלֶל וְלִקְחוּ זָקֵנֵי הָעִיר הָהוּא עֵגְלַת בָּקָר אֲשֶׁר לֹא עֲבָד בָּהּ אֲשֶׁר לֹא מְשָׁכָה בְּעֵל: דְּבָרִים כ, א, ג	(4)

- I. **אביי v. רבא**: unavoidable benefit from איסורי הנאה – אביי permits and רבא forbids
- a. *Version 1*: if he intends to benefit – all agree אסור; if he doesn't intend and it's unavoidable – all agree מותר
- i. *Dispute*: if he doesn't intend but it's avoidable – only according to ר"ש (מותר) ר"ש
1. *אביי*: per ר"ש – only intent matters → מותר
 2. *רבא*: even ר"ש only permits when unavoidable → אסור
- b. *Version 2*: if it is avoidable but he has no intent – that is subject to the dispute יהודה
- i. *If*: unavoidable and unintended – all agree that it is permitted
- ii. *But*: case is where it is unavoidable but he intends הנאה; all agree that ר"ש (אזיל בתר כוונה) would prohibit
- iii. *Dispute*: according to יהודה ר
1. *אביי*: permissible, since יהודה ר ignores intent and only prohibits when it can be avoided
 2. *רבא*: prohibited; יהודה ר only ignores intent לקולא
- c. *Arguments*: in favor of each position
- i. *אביי*: ריב"ז would sit in shade of the היכל to teach (unavoidable but intended)
1. *רבא*: focus of building is inside; shade not considered "usual manner of הנאה"
- ii. *רבא*: they would lower workers into קד"ק so they wouldn't benefit from seeing it (unavoidable but intended)
1. *אביי*: there is no מעילה with sight, sound or smell
 - a) *Therefore*: this special practice was unique to מקדש and doesn't speak to general הנאה איסור
- iii. *רבא (alternate)*: since מראה וריח קול, have no מעילה; yet they are still אסור
1. *Answer*: אסור only for those outside; inside (unavoidable) – permitted (even if intended)
- II. Status of "smell" vis-à-vis "trespass" (מעילה)
- a. *Challenge*: smell has מעילה – if someone enjoys the smell of the קטורת
- i. *Answer*: after the מצוה is completed, it is permitted
- ii. *Challenge*: still prohibited to use ashes (תרומת הדשן) – even thought מצותו נעשית
1. *Answer*: מלמדין → שני כתובין הבאים כאחד (v. 1) and בגדי כהונה (v. 2) are תרומת הדשן
 2. *Challenge*: יהו"כ hold that בגדי כהונה may be used after ר' דוסא (רבנן *contra*)
 - a) *Answer*: מלמדין → שני כתובין הבאים כאחד (v. 3) are עגלה ערופה and תרומת הדשן
 - b) *Note*: this is only valid if you hold מלמדין...שני כתובין; but, יהודה ר' hold מלמדין
 - i. *Block*: in any case, each passage is marked as exclusive - ושמן and תערופה
- III. Revisiting the עגלה ערופה (and, in tandem, פרה אדומה, both of which may not have been worked)
- a. *If*: he brought the עגלה/פרה into the pen and it threshed – valid; in order to nurse, plow or דש – invalid (per v. 4 - עבודה)
- i. *Note*: this supports רבא – unavoidable but intended benefit prohibits
- ii. *rather*: more similar to פרה ב:ד – if a bird landed on it – still valid; it mounted by a male – invalid
1. *reason (ר"פ)*: עִבְדָּ is written as active verb but vocalized as passive
 - a) *Resolution*: if he intended the benefit – as if he did it and אסור
- IV. Conclusion (אביי/רבא) –
- a. *Argument*: from ruling re: אבידה – may not be used, even if unavoidable (לצורכה)
- i. *Rejection*: that is due to the damage that may come to it (עין הרע or גנבים) – not because of הנאה איסור
- b. *Argument*: כלאים ט:ה – garment peddlers may wear שעטנז, as long as they don't intend הנאה
- i. *However*: the צנועין would put it on a stick over their backs
- ii. *In other words*: avoidable (could follow צנועין's behavior) but unintended הנאה is permitted
1. *Refuting*: רבא (version 1)